

T.B.M.M.
CUMHURİYET HALK PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Tarih : 02 Mart 2021
Sayı : 1639

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi ve gerekçeleri ilişiktir.

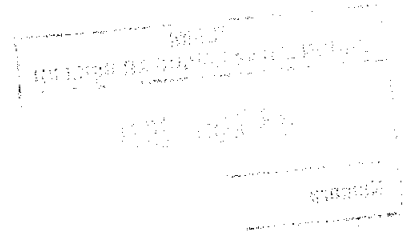
Gereğini saygılarımla arz ederim.

Jale Nur SÜLLÜ

Jale Nur SÜLLÜ

Eskişehir Milletvekili

TBMM BAŞKANLIĞI		
Tali Komisyon	- Kadın Erkek Fırsat Eşitliği - Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler	
Esas Komisyon	Adalet	
Tarih :	04 Mart 2021	Esas No: 2/3437

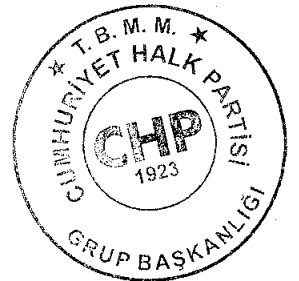
TBMM KANUNLAR ve KARARLAR BŞK.LİĞİ
03 Mart 2021
Numara:

TBMM GENEL EVRAK
03 Mart 2021
No. 787995
EBYS'ye AKTARILMIŞTIR

GENEL GEREKÇE

Tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri son derece önemli bir toplumsal sorun olarak toplumsal mücadele sürdürölürken, diğeryandan yasal düzenlemeler hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. 80'li yıllardan itibaren, bu konuda gelişen toplumsal duyarlılık, uluslararası kadın örgütlerinin de çabalarıyla bu konuda çeşitli yasal düzenlemeleri zorunlu kılmıştır. 1979 yılında kabul edilen Birleşmiş Milletler “Kadınlara Karşı Her Türölü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi” (CEDAW), kadına yönelik şiddet konusunu dönük olmasa da toplumsalcinsiyet eşitsizliğı konusunda farkındalık yaratılması açısından önemli bir belgedir. 1993 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından, kadına karşı şiddetin önlenbilmesi amacıyla kabul edilen ilk belge sayılabilecek “Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Bildirge” kadına yönelik şiddete dikkat çekilmesi açısından önemli bir yol gösterici olmuştur. Bildirge, yasal bağlayıcılığı olmamasına karşın, pek çok ülkede olduğu gibi, Türkiye’de de kadın-erkek eşitsizliğini gidermeye yönelik yasal düzenlemelerin ve 17 Ocak 1998’deyürürlüğe giren 4320 sayılı (Mülga) Ailenin Korunmasına Dair Kanun gibi, iç hukuk düzenlemelerine öncölük etmiştir.

Şiddetten arınmış bir Avrupa yaratmak hedefiyle 11 Mayıs 2011 tarihinde imzaya açılan, kadına karşı şiddetin önlenmesinde bağlayıcı nitelik taşıyan “Kadına Yönelik Şiddetin ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye Dair Avrupa Konseyi Sözleşmesi” bilinen adıyla İstanbul Sözleşmesi’ni ilk imzalayan ülke Türkiye’dir. Kadına yönelik şiddetin sona erdirilmesi amacını taşıyan, ana çerçevesini toplumsal cinsiyet eşitliğı ilkesinin oluşturduğu, kadına yönelik şiddetin, toplumsal cinsiyet eşitsizliğı nedeniyle var olduğunu dile getiren bir hukuk metni olarak, iç hukukumuz açısından bağlayıcıdır.

İstanbul Sözleşmesi kadınların, erkek egemen toplum yapısından kaynaklanan eşitsiz güç ilişkilerine karşı verdiği uzun mücadelede, kadına yönelik şiddetin önlenmesinde son derece önemli bir kazanımdır.

4320 sayılı (Mülga) Kanun'un her ne kadar 2007 yılında bazı eksiklikler giderilse de iç hukukumuz açısından bağlayıcı olan İstanbul Sözleşmesi'nin gereklerine uygun olmadığından, 8 Mart 2012 tarihinde 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun kabul edilerek 4320 sayılı Kanun yürürlükten kaldırılmıştı. 6284 Sayılı Kanun, ülkemizde yasal olarak kadınlar açısından, çok önemli bir kazanım olmasına karşın, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerinin son yıllarda ki hızlı artışında, İstanbul Sözleşmesi ve 6284'ün etkin olarak uygulanması talepleri, uygulamadaki sorunlar ve yasal olarak yapılması gerekenler sıklıkla dile getirilmektedir.

Teklif edilen değişiklikle, 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'un etkin uygulanmasının sağlanması yoluyla kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerinin önüne geçilmesi hedeflenmektedir.

Kanunun tanımlamalar bölümünde, şiddetin tanımının fiziksel şiddet ile sınırlı olmadığı kabul edilmesi, şiddet biçimleri içinde fiziksel, cinsel, psikolojik, sözlü veya ekonomik her türlü tutum ve davranışı, kapsamı yönünden olumlu ise de dijital şiddetin tanım içinde yer almadığı, görülmektedir. Dijital şiddet, günümüzde teknolojinin toplumsal yaşam içinde yaygın olarak kullanımın yarattığı yeni bir şiddet alanını olarak, karşımıza çıkmaktadır. Sosyal medya zorbalığı olarak da adlandırılan dijital şiddet, sürekli takip edilerek kontrol edilmeyi ifade eden ısrarlı takipçilik, cinsel içerikli mesajların ifşa edilmesi, intikam pornografisi, izinsiz fotoğrafların yayınlanması ile etek altı görüntü kaydı, kişilerin paylaşımlarına yapılan yorumlarla kurban suçlama çeşitleri ile sosyal medya aracılığıyla, 7 gün ve 24 saat uygulama olanağı bulabilen şiddet türü olarak, son derece rahatsız edici boyutlara ulaşabilmektedir. Dijital şiddet, psikolojik, cinsel hatta, ekonomik zarar vermeyi amaçlayan saldırılar olmasıyla tanımın kapsadığı kabul edilse bile, Pew Araştırma Merkezi'nde yapılan bir araştırmada ise internet kullanıcılarının yüzde 73'ü internette bir türüyle dijital şiddete uğradığını ifade etmiş olup; çok yaygın bir şiddet biçimi olarak, tanımda açıkça ifade edilmesinin uygulamada olumlu olacağı öngörülmektedir.

Şiddet yasal mevzuatta, çeşitli yaptırımlara tabi tutulmuşsa da Türk Ceza Kanunu ve Medeni Kanun gibi temel yasalarda yer alan düzenlemelerin büyük bölümü, şiddet uygulandıktan sonra uygulanan yaptırımları içermektedir. Oysa şiddetin cezalandırılması kadar, önlenmesi de önemli bir konudur. 6284 Sayılı Kanun'da İstanbul Sözleşmesi'nin de bir gereği olarak, korumaya ve önlemeye yönelik tedbirlerin bulunması, kadına yönelik şiddetin olmadan önlenmeye yönelik olması açısından, önem taşımaktadır. Ayrıca, tedbir kararının verilmesinde şiddet mağdurunun beyanının esas alınması, İstanbul Sözleşmesi'nin gerekliliği olarak, kadına yönelik şiddetin önlenmesinde çok önemlidir. 6284 sayılı Kanun'da koruyucu ve önleyici tedbirler ayrı düzenlenmiş olmakla beraber, 8. maddesinin 3. fıkrasının ilk cümlesinde koruyucu tedbir kararı verilebilmesi için, şiddetin uygulandığı hususunda delil veya belge aranmayacağı açıkça bildirildiği halde, benzer bir düzenlemenin, önleyici tedbir kararları bakımından yapılmadığı görülmektedir. Hükmün devamında sadece önleyici tedbir kararının, geciktirilmeksizin verilmesi gerektiği ve kararın verilmesinin, Kanun'un amacını gerçekleştirmeyi tehlikeye sokabilecek şekilde geciktirilmeyeceği bildirilmişse de delil ve belge aranmadığı açıkça belirtilmediğinden uygulamada aranabileceği konusu, yoruma açıktır. Bu düzenlemenin, önleyici tedbir kararlarının şiddet uyguladığı iddia edilen kişinin kişilik haklarına müdahale içermesinden kaynaklı olacağı düşünülse bile, önleyici tedbir kararı verilebilmesi için de kesin deliller aranmaması, mağdurun ilerleyen süreçte uğrayacağı şiddetin önlenmesi açısından, isabetli olacaktır. Mağdurun beyanında şiddetin veya şiddet tehlikesinin varlığına işaret eden emarelerin bulunması, koruyucu tedbirler için geçerli olduğu gibi, önleyici tedbir kararı verilebilmesi için de geçerli olmalıdır.

Şiddet mağduru kadınların beyanının esas alınmasında, yasal mevzuat koruyucu ise de ülkemizde, şiddet gören kadının yasal mercilere başvurularında mevcuterkek egemen düzende aile içi olayları olağan gören bakış açısı, gereken önemlerin acilen alınmasını engellemektedir. Dolayısıyla, şiddet gören kadın, geleneksel döngü içinde aile birliğini sürdürme baskısıyla yaşamına devam etmeye zorlanmakta, bu da kadını, yıldırarak çaresizliğe itebilmektedir. Özellikle kolluk kuvvetleri, mülki amir, hâkim gibi, kadına karşı şiddeti önlemekle görevli kişilerin yaklaşımları sonucu eve gönderilme, uzlaştırılmaya çalışılma ve gereken tedbir kararlarının alınmasındaki gecikmeler, kadının daha ağır şiddet vakaları ile karşılaşmasına; hatta, ölümle sonuçlanan ağır sonuçlara yol açabilmektedir.

Nitekim, yapılan araştırmalarda şiddet mağduru kadınların en çok bu konudan yakındıkları anlaşılmakta olup, ülkemizde yaşanan pek çok olayda, şiddet mağduru kadınların başvurularında alınmayan önlemler, öldürölmeleri ile sonuçlanmaktadır.

Kanun'da yer alan benzeri tedbirler ifadesinden anlaşılması gerekenin, şiddeti önlemeye yönelik tedbirlerin en üst düzeyde alınması olarak anlaşılması gerektiği, 6284 sayılı Kanunu uygulamakla görevli olanların, tarafların barışmasına yönelik bir tedbir kararı vermesinin kanunun ruhuna tamamen aykırı olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Özellikle de fiziksel şiddetin ya da buna yönelik bir tehdidin varlığının söz konusu olduğu durumlarda, Kanun gereği, tedbirlerin alınmaması, mağdurun başvurusu nedeniyle şiddet uygulayanın hınç alma saiki ile daha fazla şiddet uygulayarak şiddetin sürmesine; ağır yaralanma, sakatlanma çoğu zaman ölüme varabilen ağır sonuçlara yol açabilmektedir. Dolayısıyla, Kanun'u uygulayıcılara, önemli görevler veren ve geniş yetkiler tanıyan bu düzenlemeye karşın, bunu yapmaktan kaçınanların doğan sonuçların sorumluluğundan kurtulamayacağı çok açıktır.

Bu sorumluluktan dolayı, 6284 Sayılı Kanun'a getirilen eleştirilerden biri de şiddet mağdurlarının maddi ve manevi zararlarının tazmini konusunda, bir düzenlemeye yer verilmemesidir. Aslında, İstanbul Sözleşmesi'nin "Tazminat" başlıklı 30. Maddesi gereği, *"Taraflar mağdurların bu Sözleşmede belirlenen herhangi bir suç nedeniyle faillerden tazminat talep etme hakkına sahip olmasını temin etmek üzere gerekli yasal veya diğer tedbirleri alacaklardır. Hasarın fail, sigorta şirketi veya finansmanı devletçe sağlanan sağlık ve sosyal sigorta hükümlerince karşılanmaması halinde, ciddi bedensel yaralanma veya sağlık bozukluğuna uğrayanlara yeterli Devlet tazminatı sağlanacaktır. Bu durum, mağdurun emniyetine gereken dikkat sarfedilmesi koşuluyla, Tarafların, söz konusu tazminatın, fail tarafından verilen tazminat kadar azaltılması talep etmesini ihtimal dışı bırakmaz. 2. fıkraya uyarınca alınacak tedbirler, tazminatın makul bir süre içinde verilmesini teminat altına alacaktır."* şeklindedir.

Bu hüküm gereği, şiddet mağdurunun, haksız fiil tazminatı talep etmesinin, yeni şiddet olaylarına zemin hazırlayabileceği ve şiddet uygulayanın hükmedilen tazminatı ödeyecek mali

güce sahip olmaması gibi,iki önemli konu bu nokta da akla geliyorsa da Sözleşme gereği, bunun sorumluluğunun Devlete verildiği anlaşılmaktadır.

Şiddet mağdurunun, Türk Ceza Kanunu ve Borçlar Kanunu çerçevesinde, haksız fiil tazminatına başvuru yolu açıksa da 6284 Sayılı Kanun'da düzenlenmemiş olması eksiklik olarak görülmektedir.

6284 Sayılı Kanun, da İhbar Başlığı adı altında “Şiddet veya şiddet uygulanma tehlikesinin varlığı hâlinde herkes durumu resmi makam veya mercilere ihbar edebilir ve ihbarı alan kamu görevlileri 6284 sayılı Kanun kapsamındaki görevlerini gecikmeksizin yerine getirmek ve uygulanması gereken diğer tedbirlere ilişkin olarak yetkilileri haberdar etmekle yükümlüdürler” hükmü ile kamu görevlilerine de sorumluluğun yüklendiği anlaşılmaktadır.Bu hükümde belirtilen yükümlülüklerini yerine getirmeyen kamu görevlilerinin, Türk Ceza Kanunu’nun 257. Madde’sigereği, görevi kötüye kullanma ve suçu bildirmeme kapsamında yargılanmaları da söz konusu olabileceği gibi, bunun da 6284 SayılıKanunda yer almadığı görülmektedir.

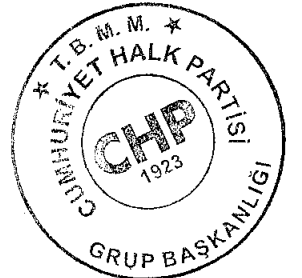
Nitekim, ülkemizde kamu görevlerinin yükümlülüklerini getirmemesi halinde telafisi mümkün olmayan sonuçların doğmasına ilişkin sayısız örnek varsa da bu konuda boşandığı erkek tarafından cebindeki 23 şikâyet dilekçesi ile hunharca katledilen ve 45 gün hastanede sürdürdüğü yaşam mücadelesini kaybeden Eskişehirli Ayşe Tuba Arslan, bir örnek teşkil etmektedir: Avukatlarının yaptığı açıklama bu durumu açıkça ortaya koymaktadır:

Aile Mahkemesi uzaklaştırma kararlarına uymayan saldırgan hakkında etkili tedbirleri seçmemiş, şiddeti önleme amaçlı GPS donanımı, elektronik kelepçe ya da zorunlu hapis cezasından hiçbirini uygulamamıştır.

Saldırgan aleyhinde açılan davaların büyük çoğunluğu beraat ya da tazminat cezası ile sonuçlandı ve Ayşe Tuba Arslan’a yönelik sistematik şiddet görmezden gelindi.

Gerek Aile Mahkemesinde gerekse ceza davalarında hakkında etkili ve caydırıcı ceza verilmeyen saldırgan Ayşe Tuba Arslan’ı öldürdü.

ŞÖNİM tedbirlerin uygulanıp uygulanmadığını takip etmedi. Ayşe Tuba Arslan için, bir dosya dahi tutulmadı. ŞÖNİM’in mahkemelere gönderdiği hiçbir evrak olmadığı ortaya

çıktı. Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığına bildirim yapılmasına rağmen bakanlık avukatları davaları takip etmedi.

4 kez çıkarılan koruma kararlarına rağmen Emniyet güçleri uzaklaştırma ve koruma kararlarının infazı için gerekeni yapmadı.

Sonucunda fail gereken cezayı almasına karşın, 6284 Sayılı Kanun gereği, koruyucu ve önleyici tedbirleri alması gereken hiçbir kamu görevlisi yapılan incelemeler sonucu sorumlu tutulmamıştır.

Ayşe Tuba Arslan örneğindeki bir diğer olgu datüm şikayetlerinin, İstanbul Sözleşmesi'nin açık hükümlerine aykırı biçimde savcılıkça uzlaşma bürosuna sevk edilmesidir. Bu uzlaştırma girişimleri Arslan'ın yeni saldırılara uğramasına zaman hazırlarken, saldırgan hakkında dava açılma süreci geciktirilmiştir.

Oysa ki, 6284 Sayılı Kanun'un 1 Maddesi'nin 2. Fıkrasının a bendi gereği, *“Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ile Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşmeler, özellikle Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi ve yürürlükteki diğer kanuni düzenlemeler esas alınır.”* hükmüne bağlanmış olup, İstanbul Sözleşmesi'nin 48. Madde'de yer alan *“Taraflar bu Sözleşme kapsamında yer alan her türlü şiddet olayıyla ilgili olarak arabuluculuk ve uzlaştırma da dahil olmak üzere, zorunlu anlaşmazlık giderme alternatif süreçlerini yasaklamak üzere gerekli yasal veya diğer tedbirleri alacaklardır”* demesine karşın, Kanun'da bu düzenlemeye yer verilmediği görülmektedir.

Kanun'un en önemli eksikliği, şiddetle ilgili yasal süreç başladıktan sonra taraflar arasında arabuluculuk veya uzlaşmanın yapılamayacağı şeklinde bir düzenlemesinin bulunmaması konusunda görüş birliği olması, 07.06.2012 tarihinde kabul edilen Hukuk Uyuşmazlıklarında Arabuluculuk Kanunu'nun 1. maddesine göre, aile içi şiddet iddiasını içeren uyuşmazlıklar arabuluculuğa elverişli olmaması hükmüyle, engellenmiş görünse de 6284 Sayılı Kanun'da yer almasının uygun olacağı görüşü hakimdir.

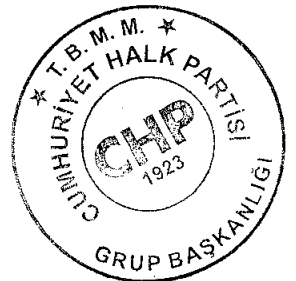
Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerinin, sadece yasal düzenlemelerle ortadan kaldırılabilecek bir sorun olmadığı, disiplinlerarası işbirliğiyle çözülebileceği bilinen bir

gerçektir, bunda eğitimden, siyasetçilerin iletişim diline, kanat önderlerinden iletişim araçlarına kadar ortaklaşa dil birliği yapılarak mücadele edilmesi gerektiği açıktır.

Bu nedenle, Kanunun 16. Maddesi'nin, belli yükümlülükler getirdikleri arasında kitle iletişim araçlarının olduğu ve kadınların çalışma yaşamına katılımı, özellikle kadın ve çocuğa şiddetle mücadele konusunda Bakanlık tarafından hazırlanan/hazırlattırılan bilgilendirme materyallerini yayınlamak zorunluluğu getirildiği görülmekte ise de şiddet içerikli yayınların, silahlanmayı ve şiddeti özendirecek yaşam biçimlerinin meşrulaştıran yayınların yasaklanması çok daha etkili bir mücadele şeklidir.

Tüm bu gerekçelerle, 6284 sayılı Kanun'da gerçekleştirilmesi teklif edilen değişikliklerin kadına yönelik şiddet ve cinayetlerin önlenmesi mücadelesinin daha etkin yürütülmesi hedeflenmektedir.

MADDE GEREKÇELERİ

MADDE 1-Kanun'un tanımlamalar bölümünde 2. Madde'nin d bendinde "*fiziksel, cinsel, psikolojik, sözlü veya ekonomik her türlü tutum ve davranış olarak*" tanımlanan şiddetin türleri arasında dijital şiddetin yer almadığı, görülmektedir. Oysa ki, sosyal medya zorbalığı olarak da adlandırılan dijital şiddet, günümüzde teknolojinin gelişmesiyle yeni medyanın yaygın kullanımının yarattığı yeni bir şiddet alanı olarak, sürekli takip edilerek kontrol edilmeyi ifade eden ısrarlı takipçilik, cinsel içerikli mesajların ifşa edilmesi, intikam pornografisi, izinsiz fotoğrafların yayınlanması ile etek altı görüntü kaydı, kişilerin paylaşımlarına yapılan yorumlarla kurban suçlama çeşitleri ile sosyal medya aracılığıyla, 7 gün ve 24 saat uygulama olanağı bulabilen şiddet türü olarak son derece rahatsız edici boyutlara ulaşabilen bir şiddet biçimidir. Fiziksel, psikolojik, cinsel, hatta ekonomik zarar vermeye yönelik saldırı biçimi olan dijital şiddetin, Kanun'da şiddet tanımı içinde ifade edilmesiyle kadına yönelik şiddetin önlenmesinde uygulamada yer bulması hedeflenmektedir.

MADDE 2-6284 sayılı Kanun'da Koruyucu ve Önleyici tedbirler ayrı düzenlenmiş olmakla beraber, 8. maddesinin 3. fıkrasının ilk cümlesinde,“*koruyucu tedbir kararı verilebilmesi için, şiddetin uygulandığı hususunda delil veya belge aranmayacağı*” açıkça bildirildiği halde, benzer bir düzenlemenin önleyici tedbir kararları bakımından yapılmadığı görülmektedir. Hükmün devamında sadece ‘*önleyici tedbir kararının, geciktirilmeksizin verilmesi gerektiği*’ ve “*kararın verilmesinin, Kanun’un amacını gerçekleştirmeyi tehlikeye sokabilecek şekilde geciktirilmeyeceği*” hükme bağlanmışsa da delil ve belge aranmadığı açıkça yer almadığından, uygulamada aranabileceği hususu, yoruma açıktır. Kanun’un 8. Maddesi’nde teklif edilen değişiklikle,önleyici tedbir kararı verilebilmesi için de kesin deliller aranmaması, mağdurun beyanında şiddetin veya şiddet tehlikesinin varlığına işaret eden emarelerin bulunmasının yeterli sayılması ilemağdurun, ilerleyen süreçte uğrayacağı şiddetin önlenebilmesi amaçlanmaktadır.

MADDE 3- Kanun'un Kurumlar Arası Koordinasyon ve Eğitim Başlıklı 16. Maddesinin kadına yönelik şiddetin önlenmesinde çeşitli kurum, kuruluş ve bakanlıkların

Kanun'un uygulamasında sorumluluklarına yer verildiği görülmektedir. 16. Maddenin 3. Fıkrasında, kitle iletişim araçlarının kadınların çalışma yaşamına katılımı, özellikle kadın ve çocuğa yönelik şiddetle mücadele konusunda kamu spotu yayınlanmasının zorunluluğu getirilmiş olup; denetleme yetkisinin Radyo Televizyon Üst Kurulu'na verilmesi, hükme bağlanmıştır. Ancak, şiddet içerikli yayınların, silahlanmayı ve şiddeti özendirecek yaşam biçimlerini meşrulaştıran yayınların yasaklanması konusunda hiçbir hükme yer verilmediğinden, 16. Madde'de teklif edilen değişiklikle şiddet içerikli yayınların denetlenmesi yükümlülüğünün de RTÜK'e verilmesi ile şiddet içeren yayınların önlenmesi hedeflenmektedir.

MADDE 4- 6284 Sayılı Kanun'un 1 Maddesi'nin 2. Fıkrasının a bendi gereği, *"Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ile Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşmeler, özellikle Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi ve yürürlükteki diğer kanuni düzenlemeler esas alınır."* hükme bağlanmış olup, İstanbul Sözleşmesi'nin 48. Madde'sinde yer alan *"Taraflar bu Sözleşme kapsamında yer alan her türlü şiddet olayıyla ilgili olarak arabuluculuk ve uzlaştırma da dahil olmak üzere, zorunlu anlaşmazlık giderme alternatif süreçlerini yasaklamak üzere gerekli yasal veya diğer tedbirleri alacaklardır"* demesine karşın, 6284 Sayılı Kanun'da bu düzenlemeye yer verilmediği görülmektedir. 07.06.2012 tarihinde kabul edilen Hukuk Uyuşmazlıklarında Arabuluculuk Kanunu'nun 1. Maddesi 2. Fıkrası'nda, *"aile içi şiddet iddiasını içeren uyuşmazlıklar arabuluculuğa elverişli olmaması"* hükmüyle, engellenmiş görünse de sadece aile içi şiddette bağlayıcıdır. 6284 Sayılı Kanun'a eklenecek, Ek Madde ile İstanbul Sözleşmesi'nin ruhuna uygun olarak, her türlü şiddet olayı ile ilgili uzlaşma sürecinde gecikmeyle meydana gelebilecek telafisi mümkün olmayan ve ağır sonuçların doğmasına yol açabilecek durumların ortaya çıkması önlenmiş olacaktır.

MADDE 5- 6284 Sayılı Kanun'a eklenecek Ek Madde ile Kanun'un kadına yönelik şiddeti önlemek için koruyucu ve önleyici tedbirlerin alınmasını sağlamak ile görevli kıldığı kolluk kuvveti, mülki amir, hakim gibi sorumluların görevlerini gerektiği gibi yerine getirmemesinden dolayı kadına yönelik şiddet sonucu ortaya çıkabilecek olan telafisi mümkün olmayan, ağır yaralanma, sakatlanma ve ölümlerde özen yükümlülüğünün ve

sorumluluklarının düzenlenmesi ve tazminat yükümlülüğü altına alınarak kadına yönelik şiddetin önlenmesi amaçlanmaktadır.

MADDE 6- Yürürlük maddesidir.

MADDE 7- Yürütme maddesidir.

**6284 SAYILI AİLENİN KORUNMASI VE KADINA KARŞI ŞİDDETİN
ÖNLENMESİNE DAİR KANUNDA
DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR KANUN TEKLİFİ**

MADDE 1- 8/3/2012 tarih ve 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanunun 2'nci maddesinin birinci fıkrasının (d) bendine "sözlü" sözcüğünden sonra gelmek üzere, "dijital" sözcüğü eklenmiştir.

MADDE 2-6284 sayılı Kanunun 8 inci maddesinin üçüncü fıkrasına, "Koruyucu" sözcüğünden sonra gelmek üzere "ve önleyici" sözcükleri eklenmiştir."

MADDE 3-6284 sayılı Kanunun 16. maddesinin üçüncü fıkrasının sonuna aşağıdaki cümle eklenmiştir.

"Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu ile ulusal, bölgesel ve yerel yayın yapan özel televizyon kuruluşları ve radyoların, şiddet içerikli, silahlanmayı ve şiddeti özendirecek yaşam biçimlerini meşrulaştıran yayınları, Radyo ve Televizyon Üst Kurulu tarafından denetlenir."

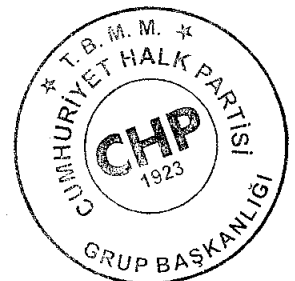
MADDE 4- 6284 sayılı Kanuna aşağıdaki madde eklenmiştir.

"EK MADDE 1- Kadına yönelik her türlü şiddet ile ilgili, uzlaştırma ve arabuluculuğu da kapsayacak şekilde hiçbir çözüm seçeneğine başvurulamaz."

MADDE 5- 6284 sayılı Kanuna aşağıdaki madde eklenmiştir.

"EK MADDE 2- (1) Kolluk kuvveti, mülki amir ve hakim Kanun'un hükmettiği koruyucu ve önleyici tedbir kararı vermemesi sonucu, şiddet gören mağdurun vücut bütünlüğü ve yaşam hakkının ihlal edilmesi halinde, kendisine başvurduğu halde koruyucu ve önleyici tedbir kararını almayanlar tazminat ödeme yükümlülüğündedir.

(2) Tedbir kararlarının verilmesinde ve uygulanmasında, Kanun gereği, görevini yerine getirmeyen ve geciktiren Bakanlığın ilgili İl ve İlçe Müdürlükleri, Şiddet Önleme ve İzleme Merkezi yetkilileri, kararın niteliğine göre, Cumhuriyet Başsavcılığı ya da kolluk birimleri tazminat ödemekle yükümlüdür."

MADDE 6- Bu Kanun, yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 7- Bu Kanun, hükümlerini Cumhurbaşkanı yürütür.

